

Kerstmis bij de boskinderen

Diep onder de bladeren, in een knus holletje in het bos, woonde Pissebed-Papa Noël — de officiële pissebed-kerstman. Hij had een ronde buik, een pluizige witte baard en een rood pak dat altijd een beetje te groot leek. Elk jaar, zodra de nachten koud werden en de

sterren extra helder straalden, begon zijn grote avontuur: cadeautjes brengen aan alle boskinderen.

Zijn slee werd niet getrokken door rendieren... nee nee. Vier stoere kakkerlakken, glanzend bruin en supersterk, stonden al te trappelen.

Ze konden misschien niet vliegen, maar o, wat konden ze rennen! Zo

snel dat het bijna leek alsof ze door de lucht gleden.

“Zijn we er klaar voor?” bromde Papa Noël terwijl hij zijn baard kamde. De kakkerlakken knikten fanatiek. Hun voelsprietten trilden van spanning.

Dezelfde avond zaten de kinderen in hun huizen te wachten. Ze hadden gehoord dat Pissebed-Papa Noël misschien wel zou komen. En hoe spannend dat was? Nou, ze durfden bijna niet te ademen.

Bij één huisje stond een klein groepje te zingen bij de kerstboom. Ze zongen een speciaal liedje dat iedereen in het bos kende:

**“Pissebedje rijdt vannacht, met zijn slee zo zacht, zo zacht.
Kakkerlakken rennen snel, breng ons vlug cadeautjes, Papa
Noël!”**

Hun stemmen zweefden door de stille nacht — en precies daardoor hoorde Papa Noël waar hij moest zijn.

ZOEF! Daar kwam de slee aan, een klein stofwolkje achter zich. De kakkerlakken remden piepend voor de deur. Papa Noël sprong eruit met een pakje dat bijna groter was dan hijzelf. Hij klopte zachtjes.

Toen de deur openging, stonden drie kinderen met open mond te kijken. “Hij bestaat echt!” fluisterden ze.

Papa Noël gaf ieder kind een stralend pakje. “Fijne kerst, lieve vrienden,” zei hij, en zijn stem klonk als warme chocolademelk.

En voor iemand iets kon zeggen, hup — daar ging hij alweer. De slee stooft verder, de nacht in, op weg naar nog meer kinderen die liedjes zongen en hoopvol naar buiten keken.

Sommigen zeiden later dat ze hem hadden zien glijden langs de maan. Anderen hoorden zacht geritsel langs het raam. Maar één ding wisten alle kinderen zeker:

Als je een kerstliedje zingt voor Pissebed-Papa Noël, dan hoort hij je. Altijd.

En zo werd het elk jaar opnieuw een nacht vol cadeautjes, gelach, én heel veel kerstgezelligheid.